

17 decembrie – 23 decembrie

Judecata

Textul de memorat: „Toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup.” (2 Corinteni 5:10)

Dacă Scriptura este clară în privința a ceva, atunci acel ceva este realitatea judecării. Dumnezeu va judeca lumea. Sunt numeroase și extrem de clare textele atât din Vechiul, cât și din Noul Testament. Dreptatea, care lipsește atât de mult aici și acum, va exista într-o zi.

Biblia spune că „știința [lui Dumnezeu] este desăvârșită” (Iov 37:16) și că El „cunoaște toate lucrurile” (1 Ioan 3:20), inclusiv intențiile noastre cele mai tainice (Eclesiastul 12:14; Ieremia 17:10). Ne putem ascunde de toți și de toate, dar nimic nu este ascuns de Dumnezeu. Această realitate implică faptul că El nu are nevoie de judecată pentru a cunoaște viața fiecărui individ. Judecările lui Dumnezeu sunt de fapt un demers divin întreprins pentru binele creaturilor Sale, atât din ceruri, cât și de pe pământ. Acest proces este de natură cosmică și istorică, fiindcă Lucifer și-a început răzvrătirea în cer și apoi a extins-o în această lume (Apocalipsa 12:7-9).

De înțeles: Procesul de judecată de la sfârșitul timpului are trei faze principale: judecata preadventă, judecata din timpul miei de ani și judecata executorie. Întregul proces se încheie cu reabilitarea celor dreپți și cu a doua moarte a celor nelegiuiți.

Duminică, 18 decembrie – Judecata finală

Pentru mulți, ideea de judecată înseamnă condamnare. Deși este și aceasta o parte a procesului, nu trebuie să uităm că ideea de judecată are o latură pozitivă, întrucât presupune și acel moment când neprihăniților li se face dreptate. De fapt, cartea Daniel face referire la o judecată din vremea sfârșitului prin care se face „dreptate sfinților Celui Preaînalt” (Daniel 7:22). Judecata lui Dumnezeu include astfel ambele aspecte. Citește despre acest lucru în **1 Împărați 8:32**.

1. Citește Matei 25:31-46 și Ioan 5:21-29. Cum a exprimat Isus atât ideea de condamnare, cât și pe cea de dreptate la judecata finală?

Unii susțin că formulările „nu este judecat” (Ioan 3:18) și „nu vine la judecată” (Ioan 5:24) înseamnă că aceia care sunt în bună relație cu Hristos nu sunt judecați deloc. Dar aceste expresii înseamnă că cei credincioși nu sunt *condamnați* în cadrul judecării. Prin urmare, textul ar trebui înțeles ca însemnând „nu este condamnat” (Ioan 3:18) și „nu va fi condamnat” (Ioan 5:24). Pe scurt, destinul ne este hotărât în viața noastră de acum. Celor care cred în Hristos li se face dreptate la judecată, iar cei care nu sunt în Hristos rămân în continuare condamnați. Descriind judecata (Matei 25:31-46), Domnul Isus a menționat prezența nu doar a caprelor (cei nelegiuiți), ci și a oilor (cei neprihăniți). Citește ce are de spus apostolul Pavel privind judecata în **2 Corinteni 5:10**.

Atunci când ne gândim la judecată trebuie să avem în vedere că suntem mântuiți prin har (Isaia 55:1; Efeseni 2:8-10), considerați neprihăniți prin credință (Geneza 15:6; Romani 5:1) și judecați după fapte (Eclesiastul 12:14; Matei 25:31-46; Apocalipsa 20:11-13). Legea în baza căreia se face judecata este Legea morală a lui Dumnezeu așa cum este rezumată în Cele Zece Porunci (Eclesiastul 12:13,14; Iacov 1:25; 2:8-17). Faptele noastre sunt dovada exterioară a autenticității experienței mântuirii personale și, în consecință, elementele de care trebuie să se țină cont în timpul judecării.

Nu uita: nu există niciun decret arbitrar din partea lui Dumnezeu prin care îi alege pe unii ca să fie salvați și pe alții să fie pierduți! Fiecare este responsabil din punct de vedere moral pentru propriul destin. Judecata nu este momentul când Dumnezeu decide dacă ne acceptă sau nu, ci ocazia când Dumnezeu ne definitivează alegerea, indiferent că L-am acceptat sau nu - o alegere vădită de faptele noastre.

Luni, 19 decembrie – Judecata preadventă

Ideea de judecată care precedă revenirea lui Hristos, sau ceea ce noi numim „judecata preadventă”, se găsește în multe locuri în Scriptură.

2. Citește Daniel 7:9-14; Matei 22:1-14; Apocalipsa 11:1,18,19 și Apocalipsa 14:6,7. În ce fel se clarifică ideea de cercetare, investigație preadventă în sala tribunalului ceresc? Care este semnificația unei astfel de judecăți?

Conceptul de judecată de cercetare preadventă a poporului lui Dumnezeu se bazează pe trei învățături biblice fundamentale: Una dintre ele este aceea că toți morții - drepti sau nelegiuți - rămân într-o stare de inconștiență în mormintele lor până la învierea finală (Ioan 5:25-29). A doua învățatură este cea despre existența unei judecăți universale, a tuturor oamenilor (2 Corinteni 5:10; Apocalipsa 20:11-13). Cea de-a treia constă în faptul că prima înviere va reprezenta răsplata binecuvântată a celor neprihăniți, iar a doua înviere va însemna moartea veșnică a celor nelegiuți (Ioan 5:28,29; Apocalipsa 20:4-6,12-15). Aceasta înseamnă că, dacă tot vor fi judecați, toți oamenii ar trebui să fie judecați *înainte* de învierea aferentă fiecăruia dintre ei, deoarece cu ocazia învierii își vor primi răsplata finală.

Cartea Daniel ne ajută să înțelegem atât perioada, cât și natura judecății preadvente. La sfârșitul celor 2.300 de zile simbolice - în anul 1844 -, sanctuarul ceresc avea să fie curățat (Daniel 8:14; compară cu Evrei 9:23) și judecata de cercetare preadventă avea să înceapă (Daniel 7:9-14). Acestea sunt două moduri diferite de a vorbi despre același eveniment. Iar judecata are loc pentru a face „dreptate sfinților Celui Preaînalt” (Daniel 7:22). Cu alte cuvinte, este o veste bună pentru poporul lui Dumnezeu. În Matei 22:1-14, Isus a vorbit despre o cercetare a invitaților la nuntă înainte ca sărbătoarea nunții să înceapă efectiv. Iar în cartea Apocalipsa, judecata de cercetare preadventă este descrisă prin intermediul acțiunii de măsurare a acelora care se închină în templul lui Dumnezeu (Apocalipsa 11:1) și prin vestirea că „a sosit ceasul judecății” (Apocalipsa 14:6,7; compară cu Apocalipsa 14:14-16).

Ce impact ar trebui să aibă asupra vieții noastre de pe pământ faptul că știm despre judecata din cer?

Marti, 20 decembrie – Judecata din timpul miei de ani

Biblia ne spune că, la a doua venire, (1) atât sfinții care sunt în viață, cât și sfinții înviați Îl vor întâmpina „pe Domnul în văzduh” (1 Tesaloniceni 4:16,17); (2) toți sfinții vor fi luați la cer ca să ocupe „locașurile” cerești pe care Însuși Isus le-a pregătit pentru ei (Ioan 14:1-3) și (3) doar după o mie de ani Noul Ierusalim va coborî pe acest pământ și va deveni căminul veșnic al sfinților (Apocalipsa 21:1-3,9-11). Așadar, în timpul mileniului, când acest pământ va fi pustiu, sfinții vor domni cu Hristos în cer (Ieremia 4:23; Apocalipsa 20:4).

3. Citește 1 Corinteni 6:2,3 și Apocalipsa 20:4-6,11-13. De ce sfinții ar trebui să participe la judecata din timpul miei de ani?

Întregul proces de judecată are scopul: (1) de a dovedi nevinovăția caracterului lui Dumnezeu în raport cu acuzațiile lui Satana cum că Dumnezeu nu este drept în modul în care își tratează ființele create; (2) de a confirma imparțialitatea răsplătirii celor drepti; (3) de a demonstra dreptatea pedepselor primite de cei nelegiuți și (4) de a înlătura orice îndoială care ar putea duce la o altă revoltă în univers. La judecata de cercetare preadventă a celor drepti, iau parte doar ființele din cer (Daniel 7:9,10). Dar la judecata din timpul mileniului a celor nelegiuți și a îngerilor căzuți, și sfinții vor participa deopotrivă (1 Corinteni 6:3; Iuda 6; Apocalipsa 20:4-6). Judecata de cercetare preadventă a început în anul 1844, când „s-au așezat niște scaune. [...] S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile” (Daniel 7:9,10). Însă judecata din timpul miei

Studiu Biblic, Trim. IV, 2022 – Despre moarte și speranța vieții veșnice

de ani va începe după ce sfinții sunt luați la cer și vor sta pe scaunele de domnie, iar judecata le va fi încredințată lor. Apoi, încă o dată, cărțile din ceruri vor fi deschise și cei morți vor fi „judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea” (Apocalipsa 20:4,12). Acest proces le oferă sfinților ocazia de a examina rapoartele cerești și de a vedea modul corect în care Dumnezeu a tratat toate cazurile. Dumnezeu nu doar că îi răsplătește pe toți oamenii potrivit cu ceea ce merită, pe baza deciziilor lor, dar le și explică de ce acționează așa.

Ce ne învață despre caracterul lui Dumnezeu faptul că, înainte ca morții pierduți să fie înviați pentru moartea a doua, cei mântuiți vor fi implicați în procesul de judecată și nimeni nu va fi pedepsit până când nu vedem și noi dreptatea și nepărtinirea lui Dumnezeu? Tu accepți ca faptele tale să fie evaluate de cei care te cunosc?

Miercuri, 21 decembrie – Judecata executorie

În Evul Mediu a existat o puternică tendință de a-L descrie pe Dumnezeu ca un Judecător sever, gata să pedepsească. Astăzi, tendința este aceea de a-L descrie ca Tată iubitor, îngăduitor, care niciodată nu Își pedepsește copiii. Dar iubirea fără dreptate se va preface în haos și anarhie, iar dreptatea fără dragoste se va transforma în oprimare și subjugare. Procesul de judecată al lui Dumnezeu este o perfectă îmbinare a dreptății și a harului, ambele derivând din iubirea Sa necondiționată. În istoria omenirii, judecata cu caracter executoriu este intervenția finală și ireversibilă a lui Dumnezeu de pedepsire. Judecăți punitive limitate au mai avut loc, de exemplu, cu ocazia alungării din cer a lui Satana și a îngerilor lui răzvrățiți (Apocalipsa 12:7-12), cu ocazia izgonirii lui Adam și a Evei din Eden (Geneza 3), a potopului (Geneza 6 - 8), a distrugerii Sodomei și Gomorei (Geneza 19; Iuda 7), a morții întâilor născuți din Egipt (Exodul 11 - 12) și a morții lui Anania și Safirei (Faptele 5:1-11). Deci nu este de mirare că va fi o judecată executorie a celor nelegiuți și la sfârșitul istoriei umane.

4. Citește 2 Petru 2:4-6 și 2 Petru 3:10-13. Ce înțelegem despre natura judecății finale cu caracter executoriu? Finalizarea judecății, în contrast cu prelungirea ei veșnică, înseamnă denaturarea dreptății? Sau manifestarea ei?

„Bunătatea și îndelungata toleranță a lui Dumnezeu, răbdarea și mila Sa exercitate față de supușii Săi nu Îl vor împiedica să-l pedepsească pe păcătosul care a refuzat să se supună cerințelor Lui. Nu se cuvine ca lui Dumnezeu să Îi dicteze omul - un călcător al Legii sfinte a lui Dumnezeu, iertat doar în virtutea marelui sacrificiu pe care El l-a făcut când L-a dat pe Fiul Lui să moară pentru cei păcătoși, fiindcă Legea Sa era de neschimbat” (Ellen G. White, *Manuscript Releases*, vol. 12, p. 208). Dumnezeu a făcut tot ce putea face pentru a salva omenirea de la pieirea veșnică, inclusiv cu un preț enorm pentru El. În definitiv, cei pierduți au făcut alegeri care le-au atras acest sfârșit nefericit. Ideea că judecata lui Dumnezeu în dreptul celor pierduți, chiar și distrugerea lor (în contrast cu chinul veșnic), ar fi contrară caracterului unui Dumnezeu iubitor este pur și simplu greșită. Dragostea lui Dumnezeu, și numai dragostea Lui, necesită și dreptate.

Ce ne învață crucea însăși despre ce a fost dispus să facă Dumnezeu ca să-i salveze pe toți cei care vor fi salvați?

Joi, 22 decembrie – Moartea a doua

Dumnezeu îndreaptă mersul istoriei omenirii spre punctul ei culminant final. La încheierea miei de ani, toți morții nelegiuți sunt înviați ca să-și primească sentința finală (Apocalipsa 20:5,11-15). Apoi, când tot procesul de judecată este încheiat și nu se mai poate adăuga nimic, toți cei răi vor recunoaște dreptatea lui Dumnezeu. „Având în vedere toate aspectele marii lupte, întregul univers, atât ființele loiale, cât și cele rebele, declară în unanimitate: «Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor!»” Și însuși Satana „va face plecăciune și va recunoaște dreptatea sentinței primite” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 670, 671).

5. Citește Maleahi 4:1; Apocalipsa 20:14,15 și 21:8. Cât de eficiente vor fi „iazul de foc” și „moartea a doua”?

Distrușterea finală a lui Satana, a îngerilor lui și a celor nelegiuți va curăța universul de păcat și de consecințele acestuia. Totuși, chiar și distrușterea finală a celor răi este un act de dragoste din partea lui Dumnezeu, nu doar față de sfinți, ci și față de cei răi. Aceștia ar prefera să moară decât să trăiască în prezența unui Dumnezeu care este „un foc mistuitor” pentru păcat (Evrei 12:29). „[Cei răi] și-ar dori să fugă din acel loc sfânt și ar prefera distrușterea, ca să se poată ascunde de fața Aceluia care a murit ca să-i răscumpere. Prin propriile alegeri, cei răi își pecetluiesc singuri soarta. Excluderea lor din ceruri este voluntară, în ce-i privește pe ei, și dreaptă și plină de îndurare, în ce-L privește pe Dumnezeu” (*Ibidem*, p. 543).

Astfel, exterminarea păcatului și a păcătoșilor - spre deosebire de teoria nebiblică a nesfârșitelor suferințe din iad - constituie o pedeapsă echitabilă și proporțională pentru tot ce-ar fi putut comite vreodată oamenii răi. De asemenea, aceasta confirmă și faptul că păcatul a avut un început și va avea un sfârșit. Apoi, întregul univers va reveni la perfecțiunea lui originară, de dinainte ca păcatul, răul și neascultarea să apară în mod misterios și fără nicio justificare.

Lăudat să fie Domnul care, în calitate de „Judecătorul [nostru] cel drept” (2 Timotei 4:8), va lua hotărârea corectă de a le oferi celor neprihăniți nemurirea, iar celor nelegiuți nimicirea veșnică.

De ce ar fi greșită ideea ca Dumnezeu să îi salveze pe toți oamenii la sfârșit? De ce este aceasta o idee de-a dreptul rea?

Vineri, 23 decembrie

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, capitolul 24; *Tragedia veacurilor*, capitolele 41 și 42

„În ziua judecății de apoi, fiecare ființă pierdută va înțelege natura propriei respingeri a adevărului. Jertfa de pe cruce va fi prezentată și adevărata ei însemnătate va fi înțeleasă de fiecare minte ce a fost orbită de păcat. În fața priveliștii de pe Golgota, cu jertfa ei tainică, păcătoșii vor sta condamnați. Se va da la o parte orice scuză mincinoasă. Apostazia oamenilor se va arăta în odioasa ei înfățișare. Oamenii vor vedea ce au ales. Atunci va fi clarificată orice întrebare cu privire la adevăr și rățăcire care a existat în lupta aceasta îndelungată. Întregul univers va vedea că Dumnezeu nu este vinovat de existența sau persistența răului. Se va demonstra că hotărârile lui Dumnezeu nu sunt ceva secundar păcatului. Nu a existat niciun cusur în cărmuirea lui Dumnezeu, niciun motiv de nemulțumire. Când vor fi date în vileag gândurile tuturor oamenilor, atât cei credincioși, cât și cei răzvrățiți vor afirma împreună: «Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor. Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău?, pentru că judecățile Tale au fost arătate» (Apocalipsa 15:3,4)” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 58).

STUDIU ZILNIC – BIBLIA ȘI CARTEA RUGĂCIUNEA

Biblia: 2 Împărați 19 - 25;

1. Pe cine a batjocorit Rabșache? (Enumeră versetele.)
2. Cu câți ani a prelungit Domnul viața lui Ezechia?
3. Ce lucrători la templu nu erau verificați?
4. Ce lucru nu a vrut Domnul să ierte?

Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 12 „Rugăciunea și învierea spirituală”

5. Ce să ne rugăm în timpul ploii târzii?